

TRISTVARI KOJE SVAKI PASTOR OČEKUJE OD SVOJE CRKVE

Mario Dučić,
srpanj 2008.

Propovijedi Crkve cjelovitog evanđelja
su besplatna publikacija. Ako ih želite
dobivati na svoju adresu, javite nam se.

Nakon više od deset godina pastoralnog rada izdvojio bih nekoliko stavki nužnih za uspjeh i rast svake lokalne zajednice. One su često predmet razilaženja i neslaganja, a đavao želi upravo na tim područjima oslabiti svaku crkvu te je učiniti neučinkovitim i slabom.

Svaki pastor (naravno uz pretpostavku da ljubi Gospodina svim svojim srcem) očekuje vidjeti kod svojih vjernika plodove kao što su radikalno predanje Gospodinu, aktivno sudjelovanje u izgradnji lokalne zajednice, povjerenje u voditelje i podložnost, odnosno podržavanje vizije i načina djelovanja crkve.

- ▶ **1. RADIKALNO PREDANJE GOSPODINU; ŠTO PODRAZUMIJEVA DA JE SVAKI VJERNIK U CIJELOSTI PREDAO GOSPODINU SVOJ ŽIVOT - SVOJE**

VRIJEME, SVOJE TALENTE I SVOJU IMOVINU.

Netko je jednom rekao da su mnogi voljni da Krist postane nešto, ali je mali broj onih koji žele da Krist postane sve u njihovim životima. Krist želi postati sve u našem životu. Ispred njega ne može stajati ništa i nitko bez obzira

★ **Svaki pastor očekuje vidjeti kod svojih vjernika plodove kao što su radikalno predanje Gospodinu, aktivno sudjelovanje u izgradnji lokalne zajednice, povjerenje u voditelje i podložnost, odnosno podržavanje vizije i načina djelovanja crkve.**

na to koliko bismo to voljeli. On je prioritet broj jedan; on je ljubomoran Bog i svoje slave nikome drugome ne želi dati. Zato od nas zahtijeva da ga ljubimo više od svojih bračnih partnera i djece te da smo predaniji njemu nego svojim poslovima ili životnim ambicijama.

Činjenica je da je nemoguće imati snažnu i učinkovitu crkvu s vjernicima podijeljenih srca; jer ako smo podijeljeni između Krista i svijeta, ne samo da ćemo sebe duhovno osakatiti već ćemo, kao dio Kristova tijela, osakatiti i svoju lokalnu crkvu. Jakov je jasno rekao da je razdijeljen čovjek nestalan na svojim putevima i „neka ne misli da će što primiti od Gospodina“ (Jakovljeva 1:7-8). Isto vrijedi i za crkvu. Jer, ako se ona sastoji od takvih pojedinaca, kako može očekivati da će išta primiti od Gospodina?

Naša nepodložnost i podijeljenost često uzrokuju nesklad s drugim radikalno predanim vjernicima, kao i naša tjelesnost i raspuštenost koje mogu otvoriti put raznim đavolskim djelima koja određenu zajednicu izjedaju kao rak-rana, osobito ondje gdje vlada javni nered.

Svaka crkva s takvim vjernicima je podijeljena i Bog je neće moći upotrijebiti kako bi trebao. U njoj često dolazi do podjela, raspuštenosti i

★ Ako smo podijeljeni između Krista i svijeta, ne samo da ćemo sebe duhovno osakatiti već ćemo, kao dio Kristova tijela, osakatiti i svoju lokalnu crkvu.

svakovrsnih tjelesnih situacija i stvari koje uništavaju Božje djelo – a sve se to događa zbog djelomičnog predanja Gospodinu.

Zbog toga je i apostol Pavao zaklinjao Rimljane: „da prinesu sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu – kao svoje duhovno bogoštovlje. Nemojte se prilagođavati ovome svijetu! Naprotiv, preobličavajte se obnovom svoga uma da možete uočavati što je volja Božja: što je dobro, ugodno i savršeno.“ (Rimljanima 12:1-2)

Kada se prinosila žrtva, prema Božjem zakonu, svećenik bi ubio životinju, odrezao je na komade i stavio na oltar. Iako je žrtva bila vrlo važna, poslušnost u srcu bila je još važnija. Čak i u Starom zavjetu to vidimo kod, primjerice, Šaula koji je bio previše duhovan i kreativan da je zaboravio kako Bogu više vrijedi poslušnost nego žrtva: „Jesu li Jahvi milije paljenice i klanice nego poslušnost njegovu glasu? Znaj, poslušnost je vrednija od najbolje žrtve, pokornost je bolja od ovnujske pretiline...“ (1 Samuelova 15:22)

Bog traži od nas da predamo sebe kao živu žrtvu, što znači da svakodnevno odlažemo sa strane svoje stvari kako bismo slijedili njega; a to se osobito odnosi na vrijeme, snagu, te izvore.

Radikalni vjernici sve predaju Gospodinu, a ne samo one dijelove koje ne trebaju. On nije na prvome mjestu kod mnogih vjernika danas, prva su djeca, supružnici, daljnja obitelj, posao, vrijeme, ili pak rekreacija. Tek onda kada nemaju što raditi i kada se sjete, tada na red dolazi Gospodin.

U ranoj crkvi vjernicima je Gospodin bio prvi i posljednji – predavali su sve svoje što su imali; svoje vrijeme, poslove i imovinu. Kada ih je Isus pozvao, odmah bi ostavljali

što su radili i spremno mu služili. Sjetimo se samo Petra i Andrije kako su odmah ostavili svoj posao te pošli za Isusom: „Kada je Isus prolazio pokraj Galilejskog mora, opazi dvojicu braće. Šimuna, zvanog Petra, i brata mu Andriju, kako bacaju mrežu u more – bili su, naime, ribari – pa im reče: „Pođite za mnom, i učinit ću vas ribarima ljudi!“ Oni istoga časa ostave mreže i pođu za njim.“ (Matej 4:18-20) ili pak Jakova i Ivana koji su, osim što su napustili svoj posao, ostavili i oca iza sebe: „Idući odatle dalje, opazi drugu dvojicu braće, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana, u lađici, s ocem, gdje krpe mreže. Pozva ih. Oni odmah ostave lađicu i svog oca te pođu za njim.“ (Matej 4:21-22)

Kada ih je Isus pozvao, nisu oklijevali pod raznim izlikama poput mnogih „balansiranih i mudrih“ vjernika koji danas, kada ih zamolite da nešto radikalno učine, često kažu da nije vrijeme ili da nemaju vremena. No, kada je Isus pozvao prve učenike, istog su trenutka bez izlike sve napustili i slijedili ga – to je primjer aktivne vjere.

Lako možemo uočiti kako su te odluke suprotne onome kako današnji vjernici žive, kojima je brak vrhunac kršćanskog predanja ili koji „balansirano“ dođu jedanput tjedno na službu (i to često mislima i duhom odsutni) te služe kada im je zgodno, i to vrlo nezainteresirano i pasivno. Zato nam crkve danas nisu učinkovite.

Ako, osim toga, spomenemo još i radikalno predanje sve svoje imovine, onda ćemo izgubiti vjernike, jer su neki, navodno, osjetljiviji na takva pitanja. Istina je, zapravo, da nisu osjetljiviji oni koji daju već oni koji ne daju svoju imovinu; a ne daju Gospodinu jer mu nisu predani.

Lokalna crkva je često ogledalo srca svojih vjernika. Vjernici posjeduju dobre nove

aute, nove mobitele, skupu odjeću, dobro uređene stanove, dok crkva ne može sakupiti za traktate ili neku drugu potrebu. Zašto? Jer nismo predani Isusu i ne ljubimo ga!

Rani radikalni jeruzalemski kršćani ljubili su Isusa svime što su posjedovali, zbog čega su imali i radikalne rezultate: „Svi koji prigriše vjeru držahu se zajedno i sve im bijaše zajedničko. Prodavali bi pokretna i nepokretna dobra, i to bi dijelili svakom prema njegovoj potrebi.“ (Djela apostolska 2:44) Nisu davali od onoga što bi im preostalo, već su bili radikalni – davali su sve; prodavali svoja zemaljska dobra kako bi pridonijeli napretku Božjeg kraljevstva, a osobito pomagali onima koji su bili u potrebi. Rana je crkva bila vrlo jaka i učinkovita.

U Starom zavjetu pak na više mjesta možemo naići na primjere radikalnog predanja, osobito kad je riječ o davanju. Naravno, davanje je bilo motivirano ljubavlju prema Bogu. Kada su, primjerice, gradili hram, nisu davali svoje manje ostatke, već ono što je bilo najdragocjenije: „U koga se god našlo dragulja, svi su darivali u riznicu Jahvina Doma... Narod se veselio što su dragovoljno prilagali, jer su prilagali iskrena srca Jahvi; i kralj David radovao se od srca.“ (1 Ljetopisa 29:8-9)

★ **Bog traži od nas da predamo sebe kao živu žrtvu, što znači da svakodnevno odlažemo sa strane svoje stvari kako bismo slijedili njega; a to se osobito odnosi na vrijeme, snagu, te izvore.**

Radikalno predanje života, vremena i imovine bez izlika ono je što svaku crkvu čini snažnom i učinkovitom.

► **2. AKTIVNA UKLJUČENOST, ŠTO PODRAZUMIJEVA DA SU VJERNICI GRADITELJI, A NE PASIVNO ODSUTNI PROMATRAČI.**

Apostol Pavao za sebe je rekao da je mudri graditelj. Kada je u korintskoj crkvi došlo do zavisti i svađe (a do svađe dolazi tamo gdje ima zavisti) i kada su se podijelili u tabore, Pavao je u jednom trenutku spomenuo da je on mudri graditelj: „Prema Božjoj milosti koja mi je dana, ja sam, kao mudri graditelj, postavio temelj, a drugi nadoziđuje.“ (1 Korinćanima 3:10). Iako je ovaj stih usmjeren na poticaj zdrave i kvalitetne gradnje u smislu zdrave doktrine te ispravnog načina života, važno je istaknuti da je Pavao bio aktivan graditelj crkve. Nije bio pasivan – samo promatrač. Dok jedni daju sve od sebe da crkva uspije, drugi su u potpunosti nezainteresirani i pasivni, i kao da čekaju da im nešto „padne s neba“.

Naša crkva nikada ne može biti snažna ni učinkovita ako smo mi, kao njezin dio, samo pasivni promatrači, bez obzira na to koji

✦ **Radikalni vjernici sve predaju Gospodinu, a ne samo one dijelove koje ne trebaju. On nije na prvome mjestu kod mnogih vjernika danas, prva su djeca, supružnici, daljnja obitelj, posao, vrijeme, ili pak rekreacija.**

izgovor imali. Tijekom svoga pastoralnog rada zamijetio sam kako postoje neki izgovori koji su već poznati klišeji što ukazuju da osoba nije dobro ili da je pak podijeljena. Često je samo pitanje dana kada će pasti u grijeh ili otići iz crkve pod izlikom kako u crkvi ne nailazi na „ljubav ili razumijevanje“.

Njihov duhovni pad uvijek počinje sve rjeđim dolascima u crkvu. Izgovori poput: „Moram učiti za fakultet ili školu“ ukazuju da im Bog nije više na prvome mjestu jer ih u suprotnom ništa ne bi spriječilo da dođu na sastanak u crkvi. Iz vlastitog iskustva poznajem osobe koje su dolazile na više aktivnosti nego što ih je danas, s tim da su još i radili, studirali i bili uključeni u tko zna koliko aktivnosti jer su ljubili Isusa. Danas su primjer u zajednici, a završili su fakultete s najboljim ocjenama.

Problem s kojim se neki od nas možda borimo jest što smo previše raspušteni i bez discipline ili što nam Gospodin nije na prvome mjestu. Pa, kada dođe vrijeme za odlazak u crkvu, čak nam i to postane breme, dok nam nije teško nakon bogoslužja provesti znatno više vremena na nekom druženju.

Drugi klišeji su bolesti i slabosti. Ljudi će često s bolestima i slabostima šetati, raditi razne stvari, ali će im baš za bogoslužje ponestati snage. Čak će bolesni otići na posao jer „moraju“, ali u crkvu neće doći tako da bi što prije ozdravili. Pa kakvi smo mi to ratnici? Posustajemo tamo gdje ne bismo trebali!

To nije ništa drugo nego zavaravanje jer često kada trebamo otići na neki seminar, koji se održava u gradu, posjetiti druge crkve i služiti po Hrvatskoj ili pak otići na neka vjenčanja, odmah postanemo zdravi i nađemo dodatno vrijeme. Tada čak ne moramo niti učiti! Bolje priznajmo da nismo dobro umjesto što se raznim pričama opravdavamo jedni pred drugima.

Jer, ne radi se o dužnostima na poslu, obiteljskim odgovornostima, financijskim potrebama i tome slično, već je stvar u tome što nismo duhovno dobro. Nismo aktivni za Krista i pod svim tim izlikama bježimo od Božjeg poziva. Znamo ponekad reći da smo vezani i da si ne možemo pomoći, dok je zapravo sve pitanje naše odluke. Kakvo to onda evanđelje živimo?

Sve to kao da podsjeća na Isusovu priču o slugama koji su bili pozvani, ali zbog toga što nisu htjeli biti aktivno uključeni i nisu bili dobro, počeli su se ispričavati i davati jedan po jedan razloge zašto ne mogu. I mislim da se možemo složiti da kada netko kaže da ne može, da time zapravo govori da ne želi, jer za ono što zaista želimo uvijek ćemo pronaći vremena. „Kad to ču jedan od gostiju, reče mu: 'Blago onomu koji bude na objedu u kraljevstvu Božjem!' Isus mu reče: 'Neki čovjek pripremi veliku večeru na koju pozva mnoge. Kad bijaše vrijeme večeri, posla slugu svoga da rekne uzvanicima: 'Dođite, već je sve gotovo!' Svi se, kao po dogovoru, počеше ispričavati. Prvi mu reče: 'Kupio sam njivu, moram otići da je vidim. Molim te, smatraj me ispričanim!' Drugi mu reče: 'Kupio sam pet jarmova volova, idem da ih okušam. Molim te, smatraj me ispričanim!' Treći reče: 'Oženio sam se, zato ne mogu doći!' Sluga se povratu te izvjesti o tome svoga gospodara. Na to domaćin, srdit, reče svome sluzi: 'Idi brzo na trgove i gradske ulice te dovedi ovamo: siromašne, sakate, slijepce, hrome!' I sluga mu javi: 'Gospodaru, učinjeno je što si zapovjedio, ali ima još mjesta!' Gospodar reče sluzi: 'Izidi na putove i među ograde i natjeraj svijet da dođe da mi se napuni kuća!' – Kažem vam da ni jedan od onih koji bijahu pozvani neće okusiti moje večere.“ (Luka 14:15-24)

Najapsurdnije je što se onda oni koji su pasivni na kraju naljute što ih nitko nije nigdje uključio

ili što je predao njihovu službu drugome koji „ima više vremena“ za Božji poziv. A moramo priznati činjenicu da svi raspoložemo jednakom količinom vremena.

Ako želimo ojačati svoju crkvu, onda nemojmo samo stajati sa strane i mrmljati, već se aktivno uključimo u služenje kroz crkvu. Postanimo graditelji svoje crkve, a ne samo one u širem smislu, univerzalne. Takvi pojedinci su toliko univerzalni da rade sve drugo samo ne ono što bi trebali. I, naravno, uvijek je lakše pokazati se drugima u boljem svjetlu nakratko, jer nas oni u vlastitoj obitelji ipak bolje poznaju. Na kraju pokušavamo naći opravdanje pod izlikom koja je također klišej - da drugi izvan naše lokalne zajednice prepoznaju naše kvalitete.

Nadalje, moramo biti mislima i srcem predani svojoj lokalnoj zajednici ako želimo da ona bude jaka.

Još je veći problem kada ljudi dođu u crkvu, ali se na njihovim licima vidi da su trenutno zatvoreni i odsutni. Kada se s propovjedaonice najavi ili organizira neka aktivnost, oni odmah sve odbacuju jer, naravno, imaju već odvojeno vrijeme za svoje aktivnosti s drugim vjericima iz grada i zemlje. Ponašaju se kao da nisu dio lokalnog tijela. Neki od nas su takvi, tijelom prisutni u lokalnoj crkvi, ali duhom tko zna

✦ **Lokalna crkva je često ogledalo srca svojih vjernika. Vjernici posjeduju dobre nove aute, nove mobitele, skupu odjeću, dobro uređene stanove, dok crkva ne može sakupiti za traktate ili neku drugu potrebu.**

gdje. Pastori su im samo nominalno pastori, ali neki od takvih pojedinaca ne žele ništa primiti niti biti vođeni, a istovremeno primaju duhovno vodstvo nekih nepotvrđenih osoba iz drugih zajednica.

Ako pastori i voditelji kažu da se ide lijevo, oni će na desnu stranu; ako se organizira, posti i moli za neku aktivnost, oni se bez imalo griznje savjesti hvale kako ne mogu doći jer imaju dogovorene aktivnosti s drugim vjernicima. Zato postavljam pitanje: zašto se takvi vjernici onda ne presele i budu lojalni toj drugoj zajednici? Uz takvo ponašanje i djelovanje nemoguće da zajednica bude uspješna.

Vjerujem da Bog želi da vjernici aktivno grade crkvu, a ne da budu samo pasivni, odsutni promatrači koji više izgledaju kao gosti nego članovi žive Kristove crkve: „Prema tome, više niste tuđinci i gosti, nego ste sugrađani svetih i ukućani Božji, nazidani na pravom temelju – na apostolima i prorocima, a zaglavni je kamen sam Krist Isus. U njemu sva zgrada, čvrsto povezana, raste u sveti hram u Gospodinu. U njemu ste i vi zajedno sazidani za stan Božji u Duhu.“ (Efežanima 2:19-22)

► 3. POVJERENJE I PODLOŽNOST VODSTVU LOKALNE CRKVE, ŠTO ZNAČI I PREDANJE VIZIJI I NAČINU DJELOVANJA CRKVE.

Za učinkovito djelovanje bilo koje crkve apsolutno je nužno da vjernici koji se u

★ **Naša crkva nikada ne može biti snažna ni učinkovita ako smo mi, kao njezin dio, samo pasivni promatrači, bez obzira na to koji izgovor imali.**

njima nalaze imaju povjerenje u osobe koje ih vode te su predani viziji i načinu djelovanja zajednice. U protivnom se ništa bitno neće moći dogoditi osim nečega što nazivam „balkanski sindrom“ – kada je svatko sam sebi gospodar, „duhovna i samovoljno kreativna individua“ kojoj ne odgovora niti jedan sistem i niti jedan čovjek. Takvi pojedinci, naravno, slušaju samo ono što im Bog sam govori.

U Hrvatskoj se takvo stanje često hvali; mnogi vjernici nered i nepodložnost nazivaju duhovnom slobodom i kreativnošću, dok Biblija govori o tome kao vračarstvu: „Nepokornost je kao grijeh čaranja, a samovolja je kao zločin s idolima“ (1 Samuelova 15.23)

To je poput začaranog kruga; kada su ljudi nepokorni i nepodložni, s njima ne možete ništa raditi osim da uvijek iznova s njima ponavljate iste stvari i mučite se određeni niz godina dok, nažalost, konačno ne napuste crkvu te postanu „na blagoslov“ drugima.

Nijedna crkva ne može biti jaka i učinkovita ako nije podložna i vođena! Crkva ne može bez vođa voditi samu sebe! Doduše, postoje crkve gdje svatko svakoga vodi i gdje formalno postoji neki oblik vodstva, ali tamo vlada konfuzija, nered i takve crkve sigurno nisu učinkovite na duže vrijeme.

Kada se u Bibliji govori da se vjernici trebaju pokoriti pastirima i voditeljima, tada, primjerice, Pavao piše o Stefaninu domu koji se posvetio službi svetima – piše korintskim vjernicima da se takvima pokoravaju i ne samo njima već i svima koji surađuju i trude se zajedno s njima, drugim riječima, ostalim voditeljima. „Zaklinjem vas, braćo – znate za Stefanin dom da je prvi plod koji je Ahaja prinijela i da su se posvetili službi

svetih – pokoravajte se i vi takvim osobama i svakome tko surađuje i trudi se s njima!“ (1 Korinćanima 16:15-16)

Slično kao i kod poslanice Hebrejima, čiji pisac (navodno Pavao) kaže da: „slušamo svoje starješine i budemo im podložni (u originalu stoji: „poslušajte one koji vladaju nad vama i podložite se“) jer oni bdiju nad našim dušama kao oni koji imaju o tome dati račun! Neka to mognu učiniti veselo, a ne s uzdisajima, jer to za nas ne bi bila nikakva dobit... Molim vas, braćo, da lijepo saslušate ovu opomenu, jer sam vam je ukratko napisao.“ (Hebrejima 13:17,22)

Grčke riječi nam daju zanimljivo objašnjenje; „poslušati“ je *peito*, što znači „imati povjerenje, ovisiti o njima“; onima koji vladaju nad nama; *hegeomai* onima koji nas vode prema naprijed, one koji vode, vladaju ili upravljaju. Drugim riječima, Bog upravlja nama kroz svoje pastire, odnosno vođe.

Nemoguće je voditi pojedince koji ne žele da se upravlja njima jer oni upravljaju sami sobom. Kako će crkva biti učinkovita ako vjernici nemaju povjerenja i ne slušaju one koji ih vode? To je uzaludan trud i zato su crkve paralizirane jer vjernici imaju svoje samovoljne živote kojima upravljaju oni sami, naravno, uz uzrečicu da su vođeni Bogom. No, istina je da ako nismo podložni svojim pastirima, nismo ni podložni Bogu, već samo sebi.

Crkva može rasti i biti učinkovita jedino ako svim svojim srcem podržavamo i viziju crkve, kao i njezin način djelovanja. Svaka bi crkva trebala, dakle, imati svoju specifičnu viziju i način djelovanja. Ako želimo da ona raste i da mi rastemo s njom, moramo se s njom i stopiti inače ćemo stalno mrmljati, sumnjati ili potihoo diverzirati zajednička djelovanja svojom

pasivnošću i nesudjelovanjem. Ako nemamo predanje, povjerenje, poslušnost, poštovanje niti podržavamo viziju, zašto onda ne pomognemo sebi i toj zajednici te pronađemo crkvu s drugim voditeljima i načinom djelovanja koji nam odgovaraju. Na taj ćemo način osloboditi svoju crkvu (u kojoj se trenutno nalazimo) da raste, a ta će zajednica, nadam se, biti radosna jer ćemo predati svoje živote ljudima i crkvama za koje imamo veće poštovanje i povjerenje.

Bolje je da to što prije učinimo jer je nemoguće imati jaku crkvu tamo gdje su ljudi podijeljeni, gdje teško podnose jedni druge i ne vole svoju crkvu ili ako im ona pak nije prioritet.

Osobno mi je vrlo žalosno promatrati neke vjernike kako služe na raznim događanjima u Zagrebu i diljem Hrvatske, daju prioritet vjenčanjima i raznim zajednicama i druženjima na seminarima bez obzira na aktivnosti svoje crkve. To je znak da takvi ustvari ne pripadaju svojoj crkvi svim srcem.

Moj je prijedlog da donesu odluku gdje će i kome služiti i biti im podložni. Nemoguće je imati svoje „duhovne vođe“, a ne pripadati im. Jednostavno, ako se prepoznajete u

★ **Problem s kojim se neki od nas možda borimo jest što smo previše raspušteni i bez discipline ili što nam Gospodin nije na prvome mjestu. Pa, kada dođe vrijeme za odlazak u crkvu, čak nam i to postane breme.**

ovome, oslobodite svoju crkvu da raste; nemojte povlačiti ljude i mrmljati sa strane, već se odlučite za ono što vam odgovara i uključite se svim srcem. Vaša podijeljenost može smetati probuđenju.

Osim aktivnosti vrlo je važno da se crkva neprekidno moli za voditelje i pastire. Ako malo molimo i zastupamo za naše voditelje, više ćemo mrmljati i postati pasivni. Ako ih pak blagoslivljamo i molimo, imat ćemo mirnu, pobožnu i dostojanstvenu crkvu koja će poštivati one koji ih vode. Pavao kaže Timoteju da se „upravljaju prošnje, molitve, zazivi, zahvaljivanja za sve ljude, za kraljeve i za sve koji su na višem položaju.“ (1 Timoteju 2:1-2) Pastiri i voditelji također spadaju u tu grupu „viših položaja“ i zato se, naravno, i za njih trebamo moliti.

Dakle, imati snažnu crkvu znači donijeti odluku da ćemo biti radikalni u predanju, aktivnostima, davanju svoga vremena i imovine, srcem i dušom biti uključeni u svoju crkvu te podložiti se i moliti za one

koji nas vode. U suprotnom, naći ćemo se u začaranom krugu u kojem ćemo se mučiti godinama bez velikih vidljivih rezultata. Dakle, donesimo danas dobru odluku i učinimo jakom svoju zajednicu, zatvorimo vrata đavlu i dopustimo Bogu da kroz nas gradi zdravu crkvu!

✦ **Vrlo je važno da se crkva neprekidno moli za voditelje i pastire. Ako malo molimo i zastupamo za naše voditelje, više ćemo mrmljati i postati pasivni. Ako ih pak blagoslivljamo i molimo, imat ćemo mirnu, pobožnu i dostojanstvenu crkvu koja će poštivati one koji ih vode.**

Copyright©2008. Crkva cjelovitog evanđelja.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove publikacije ne smije se umnožavati, fotokopirati niti na bilo koji način reproducirati bez pismenog dopuštenja. Ispis ili prosljeđivanje putem elektroničke pošte za osobnu upotrebu ili prijatelje je dopušten.

Ako želite financijski podržati izdavanje ovih propovijedi, svoj prilog možete uplatiti na broj žiro računa 2484008-1102460506 pri RBA ili

poštanskom uplatnicom na adresu Crkva cjelovitog evanđelja, Kneza Branimira 11, 10000 Zagreb s naznakom "za propovijedi".